

## Kamplarda Zaman

30 Haziran 1990

Kamplarda geçen ayları, haftaları, günleri değil; bir tek gün, bir tek saati dahi anlatmaya kalkışsak anlatamayız. Nasıl anlatabiliriz ki, o, bütün benliğimize sinen, derinlemesine ruhlarımızda yaşanan ve uhrevî hazlarıyla tasavvurlarımızı aşan hayatın tam cennetçesiydi... Bahar bulutları gibi üzerimizden gelip geçen her dakika, başımıza geçmişten hâtıralar yağdırır.. bizler de, bu mâvi hülyâlar içinde kendimizi geleceğin aydınlık yamaçlarına atar.. şanlı mâzideki günleri, kendilerine has ışık, renk, desen, kostüm ve şîvesiyle en canlı şekilde bir kere daha yaşar.. zaman zaman hâlihazırdaki güzellikleri; hâtıraların renkleri, ideallerin ışıklarıyla daha da derin hisseder, hatta bazan bir kaç dakika gibi en dar zaman dilimi içinde, duygu ve düşüncelerimizi sonsuzluğun, sınırsızlığın sardığını duyabilirdik...

Her gece seherin bağırında ve üns esintileri içinde, su sesi, yaprak hışırtısı, kuş cıvıltısı, bazen de tatlı bir meltemle uyanır; âh u enîn dinlemeye teşne seccadelere koşar ve berzâh koridoru için hazırlayıp, gecenin koyulaştığı demlerde ışığına koştuğumuz meşâleyi bir kere daha lebrîz (parlatma-WM) eder.. sonra da îmanlı gönüllerin kabirde haşri bekledikleri gibi, güneşin doğuşunu beklemeye koyulurduk...

Her sabah güneş, ağaçların dalları arasından sızarak, altın ve yakûttan çubuklarıyla yaprakların cümbüşünü başlarımızın üstüne salar.. gözlerimizin içine sokar; derken, en tatlı esintilerle, güneşli, neşeli, pırıl pırıl bir yeni gün çadır ve çardak-larımızın içine dolar; dolar da bizleri en başdöndürücü rüyâlar âleminde yaşatırdı.

Kuşluktan sonra o olgun ve herkesi kendi rûhuna çeken sımsıcak, oldukça ağır saatler bastırır ve hepimizi çamların, çınarların bağına iterdi. O incelerden ince rüzgârların dokunmasıyla ses veren yaprak hışırtıları arasında, çağrışımların "tedâyî" sergilediği zaman dilimlerinde dolaşır, yer yer sıcaklığın rahatsızlığından mırıldanan nefsin diliyle "Bu sıcakta harp u darbe çıkmayın!" vesveseleriyle sarsılır.. ve arkasından da "Ne olurdu, cehennem ateşinin daha sıcak olduğunu anlayabilselerdi!" soluklarıyla irkilir, toparlanır, kendimize gelir ve âdetâ sabahın, serin, güzel, mavimtrak saatleri içinde bir başka âlem, bir başka derinliklere açılır gibi olurduk.

Böyle anlarda dünyâ ve dünyânın ukbâya bakan yamaçlarını mırıldanmak için şair, içiçe bu güzellikleri resmedip ebedileştirmek için ressam ve "tın tın" âhengiyle sermest olduğumuz tabîî koroları duymak, onlara ses katmak için de mûsikîşinas olmayı kim bilir kaç defa arzulamış, sonra da inlemişizdir...

İkinci sonrası o mavimtrak saatlerde, güneşin altın ışıkları yavaş yavaş erimeye yüz tutar.. bizler de daha içli, daha derin akşamların mor saatlerini hissetmeye başladık. Güneş, elindeki sarı mendilini çamların, çınarların üstünde bize sallarken, gurubu bütün tahassürüyle duyar, ürperir ve yavaş yavaş solan her şeyin çehresinde fenâ ve zevâlin o titreten damgasını görür, tam "Ben batıp gidenleri sevmem." mülâhazasıyla sarsılıp yıkılacağımız an "Ben, boyun eğip, gözümü, gönlümü gökleri ve yeri yaratan Allah'a çevirdim." nefesleriyle yeniden toparlanır ve gecenin, insanları derin mülâhazalara salan iklimlerinde dolaşmaya hazırlanırdık.

Akşamla beraber, her zaman tatlı tatlı esen rüzgârlar biraz sertleşir.. bazen de poyraz gibi iliklerimize işlerdi. Ve bu esnada, ağaçlara taht kurmuş gündüzlerin bütün gazelhanları susar, onların yerine gece bülbüllerinin sesleri duyulmaya başlardı. İleri saatlere doğru daha da koyulaşp tatlılaşan renkler, daha tesirli, daha büyüleyici bir hâl alırdı ki, çok defa kendi kendimize "Yolu bu kadar zevkli olunca, acaba Cennet nasıldır?" der, tahayyürden düşüncelere daldık. Lambaların bütün bütün fersizleştiği bu alaca karanlık içinde, her şey ve hepimiz olduğumuzdan daha farklı görünür ve hakîkatın hayâle karıştığı bu büyüleyici atmosferde, zaten

her biri birer velî namzedi olan kamp sâkinleri, daha çok rûhânîleri andırmaya başlar ve bu masmâvi iklim bir çay gibi içimize akar-dururdu.

Yatma zamanı gelince, bir iki küçük kandilin dışında bütün ışıklar söner.. fâniliğini hatırlayan ve bu yolda düşünmeye yelken açan gavvâs ruhlar, âdetâ bir inzivâ demi içine girer; değişik yollardan ötelere kurcalar; ayrı ayrı dillerle, semâların kapılarını zorlar ve saadet asrı insanının iniltilerine benzeyen çığlıklarla gönüllere bir başka ürpertiler salarlardı...

Hele, günün belli vakitlerinde müşterek namaz, müşterek tesbîh ve müşterek duâların aramıza bir inişi vardı ki, onlarla beraber, onları indiren meleğin yumuşacık, incelerden ince ve pırıl pırıl ellerini âdetâ başımızın üzerinde hissederdik... Namaz ve duâlar, o inanılmaz tıslımları ve ifade edilememiş manâ-larıyla ruhlarımızın en derin yerlerine kadar girer ve göz hadekalarımıza semâvî seyahatin haritalarını sererlerdi.

Kamp bence, arkadaşlarımla sevimli mevcudiyetinin, onlara şefkat ve muhabbetin tatlı tatlı esip durduğu bir mübârek bucaktı. Hepimiz orada, bir ruh kovanındaki arılar gibi, bir elimiz çiçeklerde, bir elimiz de peteklerde, çiçek özü ve bal arası gelip-giderdik. Bu duygu ve düşünce ruhumuzla öyle kaynaşıp bütünleşmişti ki, aradan bunca yıl geçmiş olmasına rağmen, ben hâlâ, o günleri bütün kalbimde, bütün canımda, bütün benliğimde dipdiri hissetmekteyim.

Kamplarda geçirdiğimiz o alabildiğine duygulu ve alabildiğine aydınlık dakikalar; bilhassa, ibâdet, sohbet ve ders müzâkereleri esnasında öylesine renklenir, öylesine derinleşirdi ki, hepimiz âdetâ uhrevîlerle kucaklaşır gibi olurduk. Cennet, ceddimizin esas yurdu olması itibariyle, ruhlarımıza kendisini bir sıra hasreti içinde hissettirdiği gibi, biz de, kamptaki saat ve dakikaları, âhiretin o olgun, ciddî, yumuşak iklimini ve bizi kullukta istihdam eden Zât'ın, bize olan vaatlerini tahakkuk ettireceğini bir nûr, bir ziyâ tayfları içinde duyar ve kendi kendimize: "İşte hayat böyle olur" derdik.

Ben, böyle nurlu ve bereketli bir geçmişin ziyan olacağına inanmak istemiyorum. Zirâ, o günler, dar bir zaman dilimi içinde geçip-gitse de, bizim için bütün bir geçmişi rasat etme kuşağı ve bütün bir geleceğin de rüyâlarının görüldüğü berzâhî haritalar olmuştu.

Şimdi, rûhumdaki her hâtırâyı karıştırdıkça görüyorum ki, o yumuşak, şefkatli, sihirli, şiirli günler, hâlâ içimde dipdiri ve mevsim tanımadan tomurcuk tomurcuk açılan güller gibi, hiç durmadan solar-solmaz hemen yeniden açılıyor, rûhumda en romantik duyguları tutuşturuyor ve zaman zaman hâtıraları öyle canlandırıyor ki, kendimi hâlâ o üfûl üfûl ağaçların altında ağustos böceklerinin sesleriyle, nûr soluklu, ışık soluklu talebelerin tesbîh, temcîd ve ilâhî sadâlarının birbirine karıştığını ve farklı bir koro teşkil ettiğini içimin derinliklerinde duyuyor ve burkuntu karışımı bir hazla tâli'ime tebessüm ediyorum.

Kim bilir kampların bize açmadığı daha nice sırlar vardı! Biz onlardan düşünce ve tahayyül kuşağına girenleri yakaladık ve kırık-dökük arzetmeğe çalıştık. Yine de onlar, benim için sonsuza kadar hayatın en renkli dakikaları olarak kalacaklardır.

Eğer ötelere seyahatımızda, herkese birer hâtıra götürme fırsatı verilseydi, şüphesiz ben, ilklerinden başlayarak, kampların, o bahar çiçeklerine benzeyen pırıltılı, tıslımlı, hülyâlı mâvi hâtıralarını alır götürürdüm.

O günleri bizimle beraber yaşamayanlara, kampların hülyâlı iklimini anlatmanın çok zor olduğunu bildiğim halde, yine de anlatmak istedim. kim bilir, belki de bendeki bu anlatma hissi, anlatma kabiliyetimin yetersizliğini görüp de, o günleri gerçek buudlarıyla dile getirebilecek istidatları, kampları araştırmaya sevk etmek için olmuştur. O kadarcık olsun, yararlı olduysam kendimi bahtiyar sayarım.